

Sygn. akt VII U 1712/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Jacek Chaciński

Protokolant st. sekr. sądowy Beata Pełczyńska

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy z wniosku S. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania S. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 11 sierpnia 2015 roku znak (...)

z dnia 8 września 2015 roku znak (...)

I. zmienia zaskarżone decyzje i ustala S. B. prawo do emerytury od dnia (...)roku;

II. stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie prawa do świadczenia w przepisany terminie.

Sygn. akt VII U 1712/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 sierpnia 2015 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił S. B. prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.). W uzasadnieniu powyższej decyzji podano, że na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy uznał za udowodniony okres pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 11 lat 11 miesięcy.

Decyzją z dnia 8 września 2015 r. organ rentowy ponownie odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury. Uznał za udowodniony 25 letni okres składkowy i nieskładkowy. Nadał jednak stwierdził, że wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Od decyzji z dnia 11 sierpnia 2015 r. S. B. wniósł odwołanie. Nie zgodził się ze stanowiskiem ZUS, wnosząc o przyznanie prawa do emerytury. Podniósł, że do pracy w szczególnych warunkach nie zostało mu zaliczone jedno świadectwo pracy(odwołanie - k. 2 akt sądowych).

Na rozprawie w dniu 23 lutego 2016 r. S. B. sprecyzował, że domaga się zaliczenia mu pracy w szczególnych warunkach w E. w L. w okresie od 10 sierpnia 1987 r. do 30 września 1993 r.

W odpowiedzi na przytoczone odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie (k. 3-5 as).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

S. B. urodzony (...) w dniu(...) roku złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł oświadczenie o tym, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (wniosek o emeryturę - k. 1 – 4 a.e.).

Na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się on okresem składkowym nieskładkowym oraz uzupełniającym w wymiarze 25 lat oraz okresem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 11 lat 11 miesięcy (karta przebiegu zatrudnienia - a.e.; okoliczność bezsporna).

S. B. w okresie od 10 sierpnia 1987 r. do 30 września 1993 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w L. (świadcstwo pracy – a.e. k.11). W dniu 10 stycznia 1987 r. wnioskodawca zawarł z w/w Przedsiębiorstwem umowę o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku zbrojarza- betoniarza (akta osobowe k.19). Wykonywał prace na budowie oczyszczalni (...). Były tam budowane zbiorniki na ścieki o wysokości ok. 15 metrów. Budowane były także budynki pod kopresory i maszyny, a także studnie głębinowe. Wykonywał prace zbrojeniowe na wysokości. Montował zbrojenia pod fundamenty, zbrojenia ścian nośnych, zbroił studnie głębinowe. Wnioskodawca wykonywał także prace betoniarskie (zeznania wnioskodawcy k. 25v-26, zeznania świadków W. Ć. (1) (26, 26v) i M. K. (k.26v -27).

W okresie od 8 kwietnia 1989 r. do 7 kwietnia 1990 r. wnioskodawca pracował na budowie eksportowej w miejscowości s. (...)w ZSRR na stanowisku betoniarz- zbrojarz. Umowa ta została przedłużona do 10 października 1990 r. i następnie do 31 grudnia 1990 r. (umowa o pracę i aneksy a.o.).

Z akt osobowych wynika, że w okresach od 15 stycznia do 31 stycznia 1991 r. i od 1 lutego do 1 kwietnia 1991 r. wnioskodawca składał podania o oddzielenie urlopu okolicznościowego (podania a.o.).

Po powrocie z budowy eksportowej Wnioskodawcy udzielono urlopu bezpłatnego od dnia 16 stycznia 1991 r. do dnia 17 marca 1992 (zapis w świadectwie pracy z dnia 25 maja 1992 r. a.o.). W tym okresie wnioskodawca pracował w Francji, gdzie wykonywał prace ogólnobudowlane przy budowie domów jednorodzinnych (zeznania wnioskodawcy k.26).

Wnioskodawca rozwiązał z Przedsiębiorstwem (...) umowę o pracę za porozumieniem stron z dniem 30 kwietnia 1992 r. (świadcstwo pracy a.o.). Od dnia następnego t.j. 1 maja 1992 r wnioskodawca zawarł umowę o pracę z tym samym pracodawcą przekształconym w Spółkę Akcyjną na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku betoniarz – zbrojarz.

Pracował na oczyszczalni w P., gdzie wykonywał remonty kopuł na zbiornikach, co polegało na zbrojeniu tych kopuł. Wnioskodawca czyścił także baseny. W G. wnioskodawca pracował przy zbrojeniu zbiorników wodnych. Zbroił fundamenty i ściany zbiorników. Wykonywał także prace w J., gdzie były budowane kolektory ściekowe. Wykonywał tam zbrojenia ław. Pracował w wykopach na głębokości 6 metrów (zeznania wnioskodawcy k.25v-26, zeznania świadków W. Ć. k.26, 26 v i M. K. k.36v, 27).

Łącznie S. B. wykonywał w Przedsiębiorstwie (...) w pracę warunkach szczególnych w wymiarze 4 lata 11 miesięcy i 4 dni (okresy od 10 sierpnia 1987 r. do 31 grudnia 1990 r. i od 18 marca 1992 r. do 30 września 1993 r.). Łącznie zatem z okresem uznanym przez organ rentowy wnioskodawca świadczył pracę w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez 16 lat 10 miesięcy i 4 dni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dowodów z dokumentów, dowodu z przesłuchania wnioskodawcy(k. 25v, 26), oraz zeznań świadków: W. Ć. (1) i M. K..

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. Pracowali wspólnie z wnioskodawcą. Świadkowie opisali warunki pracy wnioskodawcy potwierdzając charakter wykonywanej pracy i panujące warunki. Potwierdzili fakt jego pracy jako zbrojarza – betoniarza. Zeznania powyższe są spójne, korespondują zasadniczo z dowodem z przesłuchania wnioskodawcy oraz z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych (z których jednoznacznie wynika, że wnioskodawca była zatrudniony na stanowisku zbrojarza- betoniarza). W związku z powyższym Sąd zeznania świadków obdarzył wiarą.

Zgromadzone w aktach sprawy dokumenty zasługiwały na obdarzenie ich wiarą jako autentyczne i niekwestionowane przez strony.

Odwołanie S. B. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2004 roku, Nr 39, poz. 353), zwanej dalej ustawą FUS, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z § 2 ust.1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr

8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie, przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Zdaniem Sądu Okręgowego całość zgromadzonego w przedmiotowym postępowaniu wiarygodnego materiału dowodowego przemawia za uznaniem, że od 10 sierpnia 1987 roku do 31 grudnia 1990 roku i od 18 marca 1992 roku do 30 września 1993 r. wnioskodawca wykonywał pracę wskazaną w wykazie A w dziale V rozporządzenia, poz. 4: prace zbrojarskie i betoniarskie.

Uwzględniając ustalony w postępowaniu przed organem rentowym i nie budzący wątpliwości okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 11 lat, 11 miesięcy stwierdzić należy, że wnioskodawca legitymuje się ponad 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Jak wynika zatem z powyższych ustaleń S. B. legitymuje się ogólnym stażem pracy 25 lat, ma ukończone 60 lat życia oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 16 lat, 10 miesięcy i 4 dni. Tym samym spełnione są wszelkie przesłanki ustalenia mu prawa do emerytury od dnia(...) roku, tj. od daty złożenia wniosku o emeryturę.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji.